

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКА СТОРІНКА

Піду у поле, як волошка зацвіте,
Волошок й маків назбираю,
Сплету вінок (не для себе),
Найменшеньку онучку завітчаю.
Одягнемо на голову вінок –
І очі стануть волошково-сині,
Сорочка вишита і поясок –
Моя ти україноко любя, мила!
Сміємось і радіемо удвох,
Сміються очі, переповнені любов'ю.
Колись мені бабуся теж сплела вінок
З волошок й маків, зірваних у полі.
У думці мрія виникла одна,
Що начебто на стежці, між хлібами
Проходить у волошково-сіню
Моя русалка з чорними бровами.
Яке прекрасне на землі життя,
Коли навколо діти і онуки.
Волошки й маки зі свого життя
Сплела в міцний вінок навіки.

***

Моя Україна велика, єдина,
Це гори, моря і ліси,
Це ріки й озера, луки й долини,
Моя Україна – безкрайні пшеничні лани.
Моя Україно, калиновий гаю!
У косах верби солов'ї.
І пісня твоя мелодійна лунає –
Це ліки для серця мого і душі.
З любов'ю усі поєднаймо
Та миру у Бога просім,
За землю свою українську святую
Щоденно благаймо й молім.
О Боже, Єдиний, Весільний!
Державу мою збережи,
Народ працюючий, співучий,
Від горя й біди захисти!

***

Моє село, моїх дітей колиска!
Мене сюди кохання привело.
Просила в Бога я благословення,
Щоб в цім селі, на цьому місці
Моє коріння проросло.
Моє село розкинулось під лісом,
На березі ріки моє село,
Тут повнилось щабетом і сміхом,
Тут все моє життя пройшло.
Воно не йшло, а пролетіло.
Вже діти полетіли із гнізда,
Сини свої гніздечка звили,
Та не покинули села.
Змінилося життя довкола
І нас змінили вже роки,
А ми чекаємо у гості своїх дітей
У своїй хаті, недалеко від ріки.

Надія СОБОТОВИЧ

с. Комарове

Ти знаєш, чомусь вже літо пахне осінню,
Ще теплою та ранньою, але вже осінню.
Ще будуть на все багаті липень, серпень,
Бо тільки-що ще панував гарячий червень.
Скрізь трав та квітів безмежний край,
І різних ягід всюди – лиш збирай!
Дарує щиро червень з насолодою,
Та віддає з землі вже вечір прохолодою.
І миле сонечко, за обрієм сідаючи,
Добраніч зичивши усім, прощалося
Із нами лиш на ніч. Без зайвих нарікань,
Не слухаючи безлічі бажань,
Постійно крутячись по землі обертом,
Нагадує про днів стрімких політ
І осені швидкий до нас прихід.
Зима її замінить, весна і знову літо –
І радіощами, й споминами буде все зігріте,
Та час не сплинемо й на мить, тож вдосвіта
Мені так літо пахне вже, як осінню...

Світлана ПЕТРУК

с. Зоряне

ПРО ВІТАМІНИ

Народна медицина для здоров'я
Нам рекламує добрі зміни.
Для цього є природа і комора,
Які дають безцінні вітаміни.
Як добре те, що є капуста,
Часник, цибуля, огірок,
І це нічого, що півроку кисле,
Зате смачний який квасок!
Ще помідори час від часу
Смакує радо організм,
І яблука, покладені на тацю,
Для нас тримає гордовито стіл.
Є ще петрушка, кропець і селера,
Гірчиця, базилік і кмін,
Буряк червоний, морквочка рожева,
А на додачу довгоногий хрін.
Для чаю – м'ята, звіробій, калина,
Брусниця, квіти бузини,
Чорниця соковита і малина,
Меліса, липа, вишеньки гілки.
Лікують кашель, пам'ять, нирки
Гранати, ківі, мандарини,
А на прилавках, спершись на ціни,
Лежать спокусливо банани й апельсини.
Здоров'я хай до нас прийде,
А вітаміни проженуть хвороби,
Смакуймо те, що в нас росте,
І будьмо всі здорові.
А скільки я ще всього не назвала,
Та річ не втім, а втім, щоб кожне «Я»
Все те, що Богом дане, шанувало,
Прийдешніми роками тішило життя.

Таїса КУХАР

с. Кортеліси

ДЯКУЮ БОГУ ЗА ВСЕ

Я дякую Богу за все, що я маю –
За сад, за ставочок, за прожитий день,
І всі ми у Бога здоров'я благаєм
Для дітей і внуків, всіх добрих людей.
Богородице, Діво Святая!
Ми прийшли помолитись Тобі,
Бо усюди – від краю й до краю –
Помагаєш ти всім у біді.
Ти слідочок залишила щиро
На Почаївській гірці святій.
Ми ж то просим здоров'я і миру
Кожен день, кожну мить на землі.

Євгенія ДАНИЛЮК

с. Гірники

ЖИТТЯ - МАШИНА

Не треба зустрічатися з недобрими людьми –
Вони руйнують твою душу,
Біжать по ній неспинними кіньми,
А їх "любити" за це мусиш.
Не треба називать чуже своїм,
Близьким до серця все одно не буде.
Не хочу хліб ваш, я не з'їм,
За це не з мене насміхатимуться люди.
Не можна гратися в святих,
З нас кожен знає, що настане
Той день, як оголяться справи всіх,
І всі ми перед Богом встанем.
Забудьмо всі образи і слова,
Які згубили дух Людини.
Без вас, недобрії мої,
Сідаю у нове життя-машину!

Олена ДЕЙНЕКА

с. Сільце

Аматорам сцени присвячується

Пісня одним – завивання із п'яну,
Щоб чули усі, що вони такі є,
Для інших – квітка, що не зів'яне,
Плекають яку, як дитятко своє.
Як янголятко мале, доглядають,
Щоб і здорове, і гарне було,
Кожен окремо й гуртом догоджають,
На радість, на вітуху щоби росло.
Слівайте, ж даруйте усім насолоду,
Від вас віє завжди і миром, й добром,
А Бог хай здоров'я дає в нагороду,
Щоб хліб і до хліба в оселі було.
Хай душі лікує наші черствії
Пісня народна – мудра й жива.
Артисти народу зерно добра сіють,
Дай, Боже, щоб були напоені жнива.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Одним жінкам щастя – гроші,
Для інших щастя – кар'єра,
Для когось – квартира хороша,
Котрась заведе бультер'єра.
То для неї – вершина блаженства,
Йї більше нічого й не треба,
В житті її – песик – главенство
Й найбільша життєва потреба.
А є, що від щастя сяють,
Хваляться всім неодмінно,
Гардероб, як султанші, мають,
Для інших дам щастя – машина.
А є, що постійно плачуть,
Що голі вони, як пігмеї,
Для них щастя – удача –
Купити щось на Бродвеї
Або щось екзотичне в Тайвані.
Що вдієш? Жінки такі є,
І кожна леді чи пані
У чомусь щастя бачить своє.
А щастя жіноче одвіку –
Сім'я, материнство, родина.
Коли спиш на плечі чоловіка,
Коли поруч кохана людина.

Василь КОВЧ

с. Гута

МАМОЧКО, ВИБАЧ

Мамочко, вибач, не встиг
Я волю Україні повернути.
Мамочко, вибач, поріг
Мені вже не судилось перетнути.
Рідненька, не плач, я не зник,
Я з тобою завжди і повсюди.
Накинй на портрет мій виштий рушник,
Я хочу і там у вишванці бути.
Війна - безжална, нещадна,
Послала багатьох із нас до Бога.
Тяжкий лише подих прощальний -
І все. І у небо дорога.
Скажіть, хто-небудь, за що вони так з нами?
Це ж наша рідная земля.
Хіба їм мало? Та не за горами
"Слава Україні" пролунає здала.
Матусю, рідненька, не треба ридати,
Краще на спомин душі
Нагодуй голодного солдата,
Але швидше, ньенько, посліши.
Не варто марно слізозьки губити,
Чекай. І я приїду до тебе уві сні,
Або ж, неначе золотом налитим,
Ти мене сонечком побачиш уві сні.
Матусю, я завжди буду поруч,
Я буду з тобою і вдень, і вночі.
Ми захистили все, що планували,
Але ціна тому велика.
Ти, мила, прослідкуй, щоб нас не забували,
І житимуть тоді діти війни довіку.

Іванна ЖОЛОБ,

учениця 9 класу НВК с. Жиричі

ОДА КВІТАМ

Усю красу природи
Принесли ми сюди.
Милуйтесь, люди добрі,
Милуйтеся завжди.
Стоять величаві жоржини
В квітниках у нас, у саду.
Сьогодні вони тут і з нами
Відтворюють радість й красу.
Трояндам позаздрити можна.
Хто бачив таку благодать?
Величава лілея щось хоче
Нам тихо на вухо сказати.
Краса ваша славна й велична,
І любить нас кожен із вас
І часто шукає на клумбах,
Коли час їти в перший клас.
Що за краса увінчалась
В прекрасних букетах – скажіть.
Невже така сила природи?
Скажіть нам, прошу, не мовчіть.
Милують і око майори,

В яких різнобарвний суцвіт,
О, Боже, мій милий, єдиний,
Який же прекрасний цей світ!
Любуємось гвоздиками,
Їх величчю і красою,
Милують вони наше око
Із вранішньою росою.
А маки червоні, багряні, яскраві –
Це символ миру, любові й життя,
То хай же ними буде устелена
Вся наша рідна земля.
Що зажурилась, ромашечко?
Невже про тебе хтось забув?
Ти ж кажеш нам правду про зради,
Щоб нас ніхто не забув.
Любить – не любить – гадаєш
Так, що аж серце тремтить,
І ось-ось розгадаєш,
Що нам до любові – лиш мить.
Як же тебе не любити
Нам за такі слова?
То я ж прошу, усміхніся,
Вже нам радіти пора.

Будем радіти від того,
Що ми всі живем на землі,
А ви – наші квіти чудові –
Будете з нами завжди.
Хто не помітив матюлу,
Пробачимо ми вже його,
Непомітна ця квітка в природі,
А запах вразить будь-кого.
Всі разом букети на світі
За запахом, годі й казати,
Не сміють його відтворити,
Хоч трішечки, хоч на п'ядь.
Вклонімося разом із вами
Красі цій і радості цій,
А людям велика подяка,
Що вміють так гідно творити.
Подякуймо нашому люду,
Творімо прекрасне завжди.
Хай квітами буде уквітчана
Наша земля навіки.

Раїса КОСИНЬСКА

сmt Ратне

ТРИ БРАТИ

Снився матері сон: молоді три дуби
В чистім полі великі стояли.
Гримнув грім – похилились, два впали із них,
Впали так, що земля застогнала.
Лиш один з трьох дубів буревій пережив
І негода його не зламала,
Став кременезшим він за усіх трьох дубів
І гілки його хмари гойдали.
Росли три брати у сім'ї –
Високі і сильні, сміливі,
І славились мудрістю, ширістю всі,
Були вони добрі й щасливі.
Загрімилі громи вдалині,
Заревли «Урагани» і «Гради» -
Це війна на холодній броні
Принесла біль, розлуку і зраду.
Три брати, українські сини,
Пішли вдаль захищати країну,
І дивилася мати їм довго услід:
Стривожена, горда і сильна.
Із насмішкою він, окупант, хихотів,
Коли йшли ті брати воювати.
Легко застрілював одного з братів,
І совість не мучила ката.
Коли ж він зустрів одного із них
У полоні, і воїн всміхався,
Задумався кат-окупант, затремтів
І потом холодним вмивався.
А зранку, коли страх звірячий прогнав

Хиткий сон з очей супостата,
Він оглянувся вмить і враз застогнав –
Побачив останнього брата.
І, вибившись з сил, окупант запитав
У грізного воїна-сина:
- Ти хто? Ти безсмертний? Ти ще не сконнав?
А воїн сказав: - Я – людина.
І нас не здолати, бо я не один,
Хто в рабство не піде ніколи,
Ти – ворог, а я захищаю, як син,
Свій рід, мир, країну і волю.

ДВІ ПАРИ ОЧЕНЯТ

Крихке перемир'я під звуки гармат
Доценту село зруйнувало.
Дві пари маленьких сумних оченят
Зі страхом дивились з підвалу.
Дивилися в небо і скрізь навкруги,
І змерзлі, голодні, тремтіли.
Чому усі стали умить вороги? –
Вони зрозуміти хотіли.
Чому навкруги, коли кулі свистять,
Від гуркоту руки німіють?
Де мама і тато, які захистять,
Пригорнуть до себе, зігріють?
Дивились дві пари сумних оченят
І спокою, миру чекали,
А поки – летів за снарядом снаряд –
До неба хати підлітали.
А поки – летів за снарядом снаряд –
Ніс суміш із крові та диму,

Пораненим брів потихеньку солдат,
Ішов до своїх побратимів.
Ішов обережно сміливий солдат,
І звуки вибухівки зливались.
Дві пари дитячих сумних оченят
З надією, з боєм вдивлялись.
І воїн, забувши про біль свій та кров,
Згадавши, що в нього теж діти,
Забувши про себе, до них підійшов,
Щоб їх захистити, обігріти.
І хлібом останнім ділився солдат,
Забувши печаль всю на світі.
Дві пари щасливих ясных оченят
Сміялись, щасливі, зігріті.

Павло КОРСАК

сmt Заболоття

Випускникам 1965 року присвячується

Я згадую свої шкільні роки
І однокласників своїх, і вчителів,
Із атестатом самостійні кроки,
І бал шкільний наш випускний.
Роз'їхались випускники, порозлітались,
Стих гомир, спорожнів наш клас,
По оргнабору друзі записались
В Дніпропетровськ, Херсон і на Донбас.
Хтось залишився в шахті працювати,
Хтось у вузи вчитись поступив,
Хтось повернувся до своєї хати,
Сім'ю на радіощах створив.
Прошли роки, не в силах всім зібратись
Колишнім однокласникам моїм.
Як хочеться про них хоч щось дізнатись,
Проглянути кризь призму літ своїх.
Нехай з роками всі ми постаріли,
Але душа лишилась молода.
Молимося, щоб менше ми хворіли,
Щоб нас завжди обходила біда.
Ми підкорили у житті різні висоти,
Не так важливо, хто твій кум чи сват.
Об'єднують нашу шкільну спільноту
Приємні спогади про школу-інтернат.
Михайло СИКОТЮК,
випускник Нововолинської школи-інтернату

